

DAVID FENNELL

Vytváří mistrovské dílo.

A ona bude hvězdou
jeho představení.

THRILLER

UMĚNÍ SMRTI

UMĚNÍ SMRTI

Copyright © David Fennell, 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králiková, 2022

Cover © Nick Stearn, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-3041-4 (pdf)

UMĚNÍ SMRTI

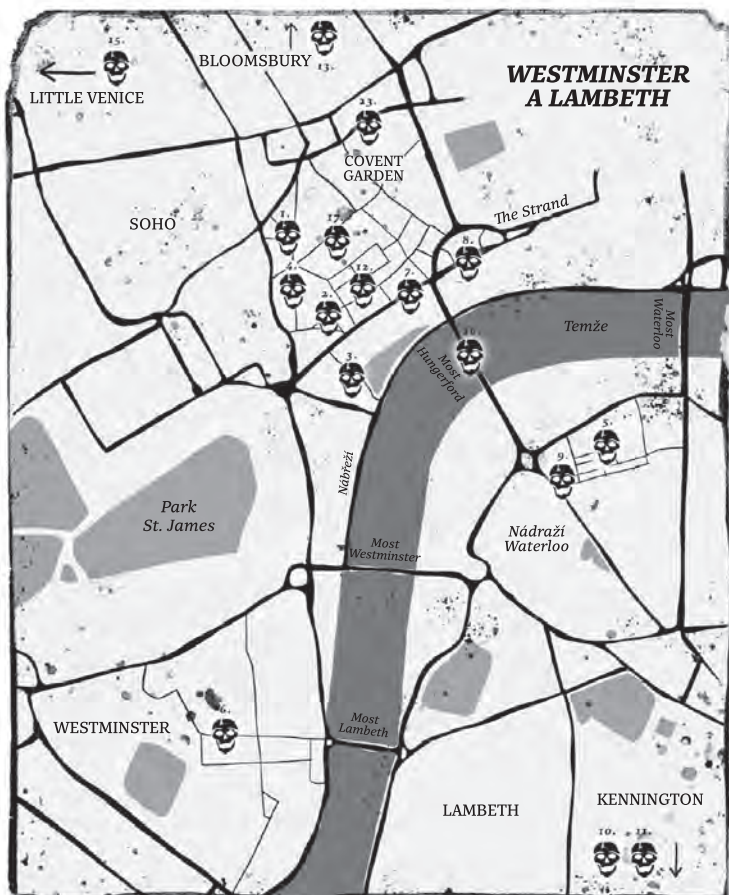
DAVID FENNELL

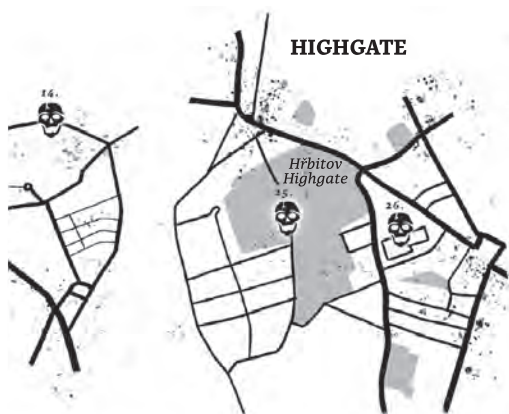
VENDETA

*Na památku mého staršího bratra,
Martyho Fennella*

UMĚNÍ SMRTI

MAPA LOKACÍ

KLÍČ

WESTMINSTER A LAMBETH

1. Kavárna Lumberyard
- Café na St Martin's Lane
2. Policejní stanice Charing Cross, Agar Street
3. Kostel svatého Martina v polích, Trafalgarské náměstí
4. Cecil Court
5. 52 Roupell Street, Waterloo
6. Koronerský soud na Horseferry Road ve Westminsteru
7. Adelaide Street
8. Strand
9. Alaska Street
10. Sídliště Aylesbury
11. Sídliště Brandon, Southwark
12. Kaple Corpus Christi, Maiden Lane
13. Nemocnice University College
15. Little Venice
16. Mosty Hungerford a Golden Jubilee
17. Náměstí Covent Garden

GREENWICH A TOWER

18. Zdravotní středisko Steel's Lane
19. Katolický kostel Naší Paní a svaté Kateřiny ze Sienny, Bow Road
20. Opuštěné viktoriánské toalety, Bow Road
21. Greenwichský poloostrov
22. Duke Shore Wharf v Limehousu
23. Kavárna Café Verona, Drury Lane

ACTON

14. Acton Lane, Ealing
24. Twyford Abbey, Ealing

HIGHGATE

25. Swains Lane, Highgate
26. Nemocnice Whittington

Každý akt tvoření je zpočátku aktem ničení.

Pablo Picasso

Nikdy nemaluji sny ani noční můry.

Maluji svou vlastní realitu.

Frida Kahlo

Umění je způsobem sebepoznání.

Louise Bourgeois

1

Centrum Londýna

Blíží se k Lumberyard Café na rohu Monmouth Street a Tower Street a kontroluje si hodinky. Je přesně 8:09. Zbývá necelá hodina, než se roztáhne opona. Jeho tělem se prožene mravenčení, píchá ho na kůži a jeho smysly se probouzí. Nadechne se a ovládne své emoce.

Lumberyard Café je jednou z těch „cool“ kaváren, které jsou rozesté po celém centru Londýna. Fasáda je natřená dle poslední módy viktoriánskou tmavě šedou ve stylu oprýskané elegance a je doplněná umělým bezvýznamným graffiti „uměním“, které upoutává jeho oči ze samých špatných důvodů. Vstupní dveře jsou v kontrastní zářivě červené barvě, jakou by si on sám nikdy nevybral, ale proti gustu žádný dišputát.

Když nahlédne oknem dovnitř, spatří blondatou kšticí Elaine Kellyové, která přikyvuje a vrtí hlavou, zatímco tlachá se svojí nejlepší „kámoškou“ Jackie; ženou, která donekonečna zveřejňuje fotky koček, náladové memy a upravená selfiečka se směšně našpulenými rty. Jackie žije průměrný život, kterému objektiv sociálních sítí propůjčuje falešné pozlátko. Je jako malá svíčka hořící v jeskyni. Není jako Elaine. Elaine je výjimečná. Elaine je plamen, který tu jeskyni osvětluje. Ale i Jackie má své využití. Její sociální síť ho informují, kde se Elaine nachází. Její příspěvky ho dnes přivedly sem. Pokud bude mít štěstí, bude si moct sednout vedle ní, poslouchat,

pozorovat ji a cítit její vůni. Usměje se, zatímco hodnotí svou múzu. Stane se vynikajícím příspěvkem k jeho příští expozici.

Rozrazí červené dveře a přivítá ho přívál nejružnějších vůní: čerstvě uvařená káva, ovocné čaje, smažené chorizo a toasty. Z malinkých reproduktorů hraje jazz, který se naštěstí ztrácí v hovoru hostů. Místa k sezení zaplňuje stádo mileniálů srkajících latté a třicátníků, kteří mají oči přišpen-dlené k nejnovějším iPhonům a stříbrným MacBookům. Někteří tvoří skupinky a jiní jsou sami, ale všichni jsou online a připojení, jejich osobní data jsou přístupná a připravená k utržení, kdyby některý z nich upoutal jeho zájem. Potichu za sebou zavře dveře.

Podlaha je z holých borových prken obroušených koženými a gumovými podrážkami milovníků kávy, kteří sem přicházejí pro porci kofeinu se snídaní z grilovaného halloumi a rozmačkaného avokáda na opraženém kváskovém chlebu. Ze stropu visí studené industriální hliníkové trubky, na kterých jsou rozvěšené červené, růžové a bílé vlaječkami. Zdi z neomítnutých cihel zdobí warholovské obrazy na plátně. Jeden znázorňuje královnu v kšiltovce a na druhém je několik zpodobnění vyrýsovaného pubertáka, který si významně tiskne rozkrok v těsných bílých šortkách.

Křiklavé, pomyslí si a málem se zasměje.

„Dobrý den, co vám dnes můžu nabídnout?“ pronese svi-tořivý hlas.

Otočí se za ním a spatří mladou Asiatku, která se na něj usmívá zpoza malé hory koblížků, koláčků a croissantů. Zahoří mu oči a prohlíží si ji déle, než by měl. Obličej má malý a oči zářivé. Pohledem sklouzne k jejímu delikátnímu hladkému krku. Olízne si rty, ale povšimne si změny v jejím chování. V jejích očích spatří záblesk strachu. Je chytrá a vidí za jeho fasádu. Mrkne se na její jmenovku.

„Promiňte, Chau,“ řekne a věnuje jí co nejvřelejší úsměv, „nějak jsem se zasníl.“

Ona mu úsměv rozechvěle opětuje. Její obezřetnost svědčí o moudrosti.

„Dám si americano, prosím.“

„Jméno, prosím.“ Nepohlédne mu do očí.

Sdělí jí své jméno.

„Dáte si něco k jídlu?“

„Ne, děkuji.“

„Donesu vám to.“

„Děkuji,“ řekne a předá jí zmačkanou pětilibrovku. „Drobné si nechte.“

Rozhlédne se, kam by si mohl sednout. Je tu rušno a není tu dost stolů, ale přes knihovnu, která prostor rozděluje, spatří dva španělské turisty, kteří právě odcházejí od stolu v rohu. Dokonalé místo s přímým výhledem na Elaine. Je to osud. Obejde knihovnu, postaví se k prázdnému stolu a s odporem si prohlíží odpadky na něm. K jeho úlevě kolem projde číšník a ten nepořádek rychle uklidí.

Posadí se ke stolu a z tašky přes rameno si vytáhne poznámkový blok Moleskin a plnicí pero Maki-e Phoenix, které položí úhledně vedle sebe. Pak vyloví MacBook Air a iPhone. Musí přece splynout s okolím. Zapadl mezi ostatní jako chameleon a stal se jedním z nich.

Periferním viděním zahlédne Chau blížící se s jeho americanem. Vzhledne.

„Promiňte, že se ptám, ale zaujalo mě vaše jméno. Je...“

„Vietnamské,“ řekne, čímž jeho větu dokončí.

Usměje se na ni.

„Tam jsem vždycky chtěl jet.“

Chau se na něj bezbarvě usměje a jemně položí kávu na stůl.

„Nechte si chutnat,“ řekne.

„Děkuji. Mohla byste mi prosím říct heslo k Wi-Fi?“

„Lumberyard Café. Bez mezery.“

„Děkuji, Chau.“

Když číšnice odejde, otevře si prohlížeč a vyhledá si facebookové stránky Lumberyard Café. Na těch najde společnou fotografii zaměstnanců, stojí všichni u sebe a široce se usmívají. Chau je přímo uprostřed. Najede myši na její obličej a odhalí její jméno. Chau Hoová. Klikne na něj. Její facebooková stránka je otevřená celému světu. Její historie ho okamžitě zaujme. Je to „hrdá“ uprchlice z chudoby a komunismu. Toto odhalení ji jako potenciální kandidátku posunulo o příčku výš. Dívá se, jak mezi oblaky páry připravuje kávu, a diví se, proč ho ještě nikdy nenapadlo použít v jedné ze svých sbírek Asiata. Nedovede na to odpovědět, ale cítí, že ona jeho práci vdechne exotiku. Toto pomyšlení ho nadchne a uspokojí zároveň. Otevře si poznámkový blok a na vršek nové stránky perem naškrábe *Nová sbírka*. Pod titulek запиše:

Chau Hoová.

Jeho hodinky říkají, že je 8:15. Ještě pětáctýřicet minut.

Pohlédne na Elaine, která sedí na nově čalouněné červené barokní židli. Z úst mu unikne krátký vzdech rozkoše. Je silně nalíčená, ale nedá se přehlédnout, že má rozseklý horní ret. Studuje její tvář a přemýšlí, jaké další nádherné pohmožděnin se pod tou tlustou vrstvou kosmetiky skrývají. Jeho myšlenky přeruší surové tóny Jackiina jiholondýnského kokrhání. Sklouzne k ní očima. Má tmavé vlasy po ramena, a soudě podle linky kakaa na jejím rtu, popíjí cappuccino. Všimne si malého chlapce s tmavě plavými vlasy, který stojí na stoličce naproti nim a zřejmě je ztracený v záři displeje Samsungu, který je pro jeho ruce příliš veliký. Poznává ho z Elaininy facebookové stránky. Je to její syn. Jordan.

„Jordane, uděláme si všichni tři selfíčko,“ zapiští Jackie.

„A co můj ret, Jackie. Frank bude zuřit!“ protestuje Elaine.

„K čertu s Frankem! Je čas, aby všichni viděli, co ti dělá.“

S Elaine už pět týdnů komunikuje pomocí falešného facebookového profilu, a tak ví o jejím obtížném manželství s Frankem. Stal se jejím pozorným, soucitným a občas flirtujícím

důvěrníkem. Věnoval jí bezpodmínečnou podporu, po níž touží. Byla to únavná, ale nezbytná součást jeho vábení.

Dívá se, jak se chlapec s úsměvem staví mezi obě ženy, zatímco Jackie natahuje ruku, aby je všechny vyfotila. Zdá se, že je nedokáže dostat do záběru všechny.

„Smím?“ nabídne se.

Všichni se podívají jeho směrem, ale on pohlédne do očí jen Elaine. Mladé plavovlasé Elaine s pohmožděným obličejem. Sladce se na něj usměje a jemu v duchu něco cvakne.

„Jéé, moc vám děkujeme!“ řekne Jackie.

Vezme její mobil a namíří ho na ně. Jackie a chlapec se rozzáří do objektivu. Elaine si olízne rozseklý ret a pak se také zazubí. Prsty zazoomuje a zaměří se na její rty. „Perfektní!“ řekne, opět snímek oddálí do původní velikosti. Obličeje mají ztuhlé, téměř netrpělivé.

„Řekněte sýr!“

Se strnulými úsměvy zvolají: „Šýr!“

Stiskne tlačítko a několikrát je vyfotí, než mobil vrátí. „Přídil jsem několik snímků,“ řekne.

„Díky.“ Elaine si prsty zakrývá ranku na rtu.

„Rádo se stalo.“

Vrátí se ke svému stolu a slyší, jak Jackie říká: „Hodím nás na Facebook.“

Na svém MacBooku Air si otevře Facebook a vyhledá stránku Lumberyard Café a okamžitě najde fotku, kterou právě přídil.

Jackie Morrisová nahlásila svou polohu v Lumberyard Café na Seven Dials spolu s Elaine Kellyovou a úžasným Jordánem.

Klikne na jméno Elaine Kellyové a opět se ponoří do okénka jejího života. Obsahuje fotky a údaje z jejího dětství, školních dní i z přítomnosti. Její manžel Frank vypadá jako divný

pavouk, náladový, rozmrzelý a dvakrát starší než ona. Z fotek se zdá, že si nejsou moc blízcí. Na jiných fotkách je se svým synem Jordanem, ale na většině je sama, v parku, v lese nebo vyhlíží z okna svého malého tmavého bytu. Vede tak ubohý život. Jen on v ní vidí to, co nikdo jiný nespatří. Je to tragická shakespearovská hrdinka, jako Julie nebo ještě líp, Ofélie. Představuje si, jak se vznáší bez života na hladině jako na Millaiově obraze.

Usrkne horké hořké kávy, která je lepší, než očekával. Nyní je 8:24 a do odhalení jeho nové sbírky zbývá jen chvilíčka. Je klidný, ale zároveň přetéká nervózním vzrušením. Nyní se zaměří na ostatní zákazníky a výběr nových kandidátů.

Nalevo od něj je obsazená řada červených barových stoliček u okna, které vyhlížejí na Tower Street a Seven Dials. Má dojem, že ho někdo sleduje, a tak pohlédne k zrcadlu naproti. Baculatá žena s mikádem si něco prohlíží v mobilu a občas se kradmo podívá jeho směrem.

Připadá mu povědomá a on přemýšlí, co ji asi v mobilu tak zaujalo. Tuší, že už to ví.

Zadá do svého zařízení bezpečnostní kód a otevře Tinder. Se zapnutými službami polohy listuje profily, dokud ji nenajde.

CassandraH, 30, projektová koordinátorka.

Veselá, přátelská, miluje mazlení, kočky a knihy E. P. Jonese.

Cassandra Hotchikissová je moje hrdinka! Hledám svého vlastního Maxe. Pozvěte mě na rande.

Usměje se pro sebe. CassandraH je uživatelské jméno milé Megan Burchillové. Povídá si s ní už téměř měsíc a překvapilo ho, že ji tu vidí, i když to asi mohl čekat. Zmínil se jí, že do této čtvrti chodí často. Vypadá víc než na třicet a je také kypřejší a oplácenější, než jak vypadá na fotce. Představí si ji bez oblečení. Renesanční kráska.

Podívá se jí do očí. Ona ztuhne, nemůže odvrátit zrak, zčervená a upře pozornost zpět k mobilu.

Bude dokonalá, pomyslí si. Plnicím perem si naškrábe: *Megan Burchillová*.

V mobilu mu završí nové upozornění. Oznámení z Grindru. Thomas Butler.

Další potenciální přídavek.

Pohlédne na obraz mladíka s pekáčem buchet na břicho, který se drží za rozkrok, a pomyslí na to, jak moc se mu Thomas podobá. Je to vzácná shoda okolností, která mu připadá téměř nádherná. Stejně jako Elaine i Thomas je osudový.

Stiskne tlačítko *To se mi líbí*, pošle mu zprávu a naškrábe si jeho jméno do zápisníku.

Dveře kavárny se otevřou, on vzhledne a spatří dovnitř vcházet ženu. Pleť má barvy mléčného latté, oči modré nebo zelené, tím si nemůže být jistý, a v oválné tváři má zarputilý výraz, který se však rozzárí, když se usměje na Chau. Na sobě má námořnicky modrý dvojřadý krátký kabát a na zádech černý kožený batoh. Objedná si zelený čaj a jméno udá jako Archerová.

„Archerová,“ zašeptá si pro sebe. Zajímavé příjmení. Ten zvuk mu osladí hořkou kávu na rtech.

Přejde přes kavárnu a najde si místo na vysoké stoličce u okna.

Zajímá ho její původ, ale nedokáže ho přesně určit. Mohla by být ze střední Evropy a možná má nějaké vzdálené kořeny i na Blízkém Východě nebo v Africe. Představuje si, že s trochou slunění by její kůže získala zlatohnědý odstín.

Sundá si batoh, odloží ho na podlahu a kabát si spustí z ramen a nechá ho dopadnout na opěradlo stoličky. Na sobě má pohodlné tmavé džíny a těsný olivově zelený svetr.

Vytáhne z kabátu mobil a opře se loktem o stůl u okna. V odraze v nedalekém zrcadle vidí, že je to starý iPhone 6 s prasklým displejem. Zadá heslo, vytočí číslo a přiloží si mobil

k uchu. Uplyne nějaká doba a ona hovor ukončí. Zkousne si palec a začne mobilem ťukat do desky stolu. Vypadá ustaraně a on přemýšlí, co si asi převrací v té krásné hlavě.

Chau se objeví s jejím čajem. Žena jí poděkuje, zvedne víčko a foukne na horkou tekutinu uvnitř.

Uvědomí si čas a podívá se na hodinky. Je 8:46. Nejvyšší čas jít se podívat na velké odhalení, než naposledy navštíví kurýra. Sbalí si své věci a všimne si, že žena jménem Archerová pospíchá ven ze dveří. Usměje se a kráčí po St Martin's Lane jako duch, který ji pronásleduje.

Grace Archerové vstanou chloupky v zátylku, jako by ji někdo pohladil studenou rukou. Archerová není pověřčivá, a přesto, kdyby si někdy pomyslela, že potkala ducha, bylo by to právě v tuto chvíli. Má pocit, že ji někdo sleduje, a tak zpomalí krok. Pohlédne do výlohy napravo a spatří průhledné postavy místních i turistů, kteří se hemží kolem jako přízraky z jiného světa. Otočí se a prohlédne si jednotlivé tváře, ale nevidí nikoho, kdo by ji sledoval.

Zachvěje se a protře si jizvu na hřbetu levé ruky.

V duchu se jí vynoří temné vzpomínky z dětství, ale potlačí je a vyžene je z mysli. Na tvář jí padají studené kapičky deště. Otre si je, zvedne si límec kabátu a pospíchá dál. Dobře si uvědomuje, že by svůj první den neměla přijít pozdě.

Policejní stanici Charing Cross naposled viděla před třemi měsíci, když někoho zatýkala. Od té doby dostala nový háv. Podezřele štědrý rozpočet půl milionu liber postačil na renovaci této ohromné čtyřpatrové georgiánské budovy a na nový nátěr v luxusní dobové krémové barvě. Vzhledne ke čtyřem masivním sloupům a nově opraveným korintským hlavicím, které podpírají portikus před vstupem. Je to úplně jiná stanice, než jakou nedávno navštívila.

Před vchodem se zastaví a zamyslí se nad tím, co ji čeká. Přebírá pozici bývalého detektiva inspektora Andyho Reese, toho samého muže, kterého tu před třemi měsíci zatkla. Neměla v plánu jeho místo převzít, ale touží ve své kariéře postoupit výš a tato příležitost je příliš dobrá na to, aby ji

odmítla, přestože se na ni jeho bývalí kolegové budou nevyhnutelně dívat skrz prsty. Krom toho nikdy nečekala, že bude pracovat zrovna tady. Na stejné policejní stanici, kde jako detektiv inspektor sloužil i její otec, jehož kariéru před osmnácti lety předčasně ukončila brutální gangsterská vražda. Přemýšlí, co by si o ní asi teď pomyslel, když se chystá projít tím samým portikem, kterým on procházel každé ráno. Ví, že by na ni byl hrdý, ale nejspíš by jí také poradil, aby byla obezřetná a kryla si záda. Usměje se pro sebe. Vždycky musel zdůrazňovat to, co bylo všem jasné.

Její starý šéf, Charlie Bates, roztržitý starosvětský polda, jí to přednesl na rovinu: „Nedovol, aby ti minulost bránila jít kupředu. Tvůj táta by si tohle pro tebe přál. A zapomeň na to, co si myslí Reesovi kumpáni. Přijmi tu práci v Charing Crossu nebo tě přeloží na vyšetřování pro NCA do nějakého zapadákov. To ti garantuju.“ Okouzlující Charlie to umí se slovy. Archerová má bystrou mysl a je ambiciózní. Charlie tomu rozumí lépe než kdo jiný a tímto osobitým způsobem jí řekl, aby se té příležitosti nevzdávala.

Sdělí recepční své jméno a ukáže jí průkaz totožnosti. Přísně vyhlížející žena se na ni chladně podívá a zamumlá něco nesrozumitelného. Archerová polkne. Ještě ani není v budově a už to začalo. Dobře ví, že to nejhorší teprve přijde.

Charlie jí dnes ráno poslal zprávu a připomněl jí, že kvůli ostře sledovanému zatčení DI Reese se zaměstnanci Charing Crossu nejspíš vynasnaží, aby ve své nové práci neuspěla. Řekl jí, že to bude zkouška jejího odhodlání. Při tom se Archerová kousla do jazyka. Jen ať si to zkusí, pomyslí si teď. Přece jen už zažila horší věci.

Cítí prázdnotu v hlubinách svého břicha. *Mnohem horší.*

„Třetí patro,“ řekne recepční. „Detektiv seržant Quinn na vás bude čekat.“

DS Harry Quinn stojí nahoře na konci schodiště a sleduje ji. Quinna krátce vyslechla po Reesově zatčení. Je to tiše hovořící

muž z Belfastu se suchým smyslem pro humor, který jí tehdy připadal nevhodný. Má zavalitou postavu boxera a na sobě ošoupaný kožený bomber. Krátké tmavé vlasy má úhledně zastřižené a světle modré oči mu propůjčují ledový, namyšlený pohled. Uklidňuje se tím, že Reese neměl nijak v lásce. Jenže ona vyšetřovala a dopadla poldu a tahle skutečnost ji sama o sobě poskvřnila.

„Dobré ráno, madam. Vítejte v Charing Crossu.“

„DS Quinne.“

Pohlédne za něj do open office, odkud se na ni úkosem podívá několik tváří, než opět upřou oči na počítačové obrazovky.

„Madam, starostova přehlídka způsobila, že máme poněkud málo rukou. Napadlo mě tedy, jestli byste mě nemohla doprovodit při malém pověření.“

„Co by to mělo být?“

„Nic důležitého. Nějaký afektovaný umělec dostal za úkol vytvořit pouliční umění pro starostovu přehlídku. Obdrželi jsme stížnost – abych byl přesný, hned čtyři stížnosti – od ředitele přehlídky, který tvrdí, že ta tři umělecká díla jsou obscenní a měla by být okamžitě odstraněna z ulice. Dělá kvůli tomu strašný povyk.“

Za normálních okolností by se o takový problém postaral řadový policista nebo detektiv konstábl, ale ministerstvo vnitřní brutálně osekalo počet policistů všech hodností. Složky se tak jen obtížně vypořádávají s nárůstem zločinu. Všichni poldové, včetně Archerové, chápou nutnost pomoci, kdekoli je to možné.

„Samozřejmě, DS Quinne. S radostí.“

„Je to za The Connection u Svatého Martina. Můžeme jít pěšky.“

Archerová zná The Connection dobře. Je to charita pro bezdomovce sídlící v ošuntělé viktoriánské budově na Trafalgarském náměstí hned vedle kostela svatého Martina v polích.

Právě tam Archerová před dvěma lety strávila krátké volno a pracovala s bezdomovci.

„Madam, vadilo by vám, kdybych něco podotkl?“

„Co by to mělo být?“

„Nehodí se, abych to říkal, ale udělám to, snad mi to odpustíte... Andy Rees tu stále má přátele.“

Archerová polkne. „Máte pravdu, DS Quinne. Nehodí se, abyste to říkal.“

„Omlouvám se, madam. Jen jsem chtěl...“

Archerová změni téma. „Můžete mi o těch stížnostech říct něco bližšího?“

„Nic víc, než co jsem vám již řekl. Ředitelem toho festivalu je Derek Manly. Právě teď je na místě.“

Před kostelem svatého Martina a The Connection se shromáždil dav lidí, všichni mají ruce zvednuté nad hlavou a natáčejí a fotí svými zařízeními. Když se Archerová postaví na špičky, zahlédne vršek tří skleněných vitrín, ale dav je hustý, a tak má zakrytý výhled.

„Jak vypadá?“ zeptá se Archerová.

„Nemám zdání. Ale hodně křičí do telefonu. Hledejte někoho uječeného.“

Začnou se tlačit davem, ale lidé se kolem nich semknou. Archerová cítí, jak se jí točí hlava a zrychluje dech. Chce se protlačit ven, ale překoná to.

„Policie!“ zavolá. „Ustupte, prosím.“

„Hej, pozor!“ vykřikne na ni někdo, když se protlačí skrz.

„Myslím, že ho slyším,“ řekne Quinn a ukáže. „Tamhle, ten s těmi papíry v ruce.“

Vidí štíhlého muže s těžkými brýlemi v černých obroučkách a zářivě bílém prošívaném kabátu, který mu sahá až po kotníky. Rozzlobeně s někým mluví po telefonu.

„Ano, tady je Derek Manly. To už jsem říkal člověku, který mě přepojil! Ano, tomu rozumím... Ale už tu v mrazu čekám skoro dvacet minut a po žádném strážníkovi není ani stopy. To prostě není dost dobré. Chci si promluvit s někým, kdo tomu velí.“

Archerová se na něj zaměří a vrhne se kupředu. „Pane Manly...“

Manly ji probodne očima. „Zrovna telefonuju, jestli vám to nevadí!“ vyštěkne.

„Pane Manly. Jsem detektiv inspektorka Archerová a toto je detektiv seržant Quinn.“

Manly se zamračí a vtáhne hlavu mezi ramena, když si je prohlíží od hlavy až k patě. „Dali jste si načas.“

Quinn se ujme slova: „Pane Manly, mohl byste prosím poněkud upřesnit svou stížnost?“

Dav za Manlym porádně a Archerová letmo zahlédne tři zhruba sto osmdesát centimetrů vysoké skleněné vitríny. Každá je zaplněná tekutinou a zřejmě obsahuje jakousi realistic-kou figuru nahého muže v dlouhém ošumělém kabátě, která se poklidně vznáší ve vodě. Ruce mužů jsou natažené dopředu a dlaně tvoří miskou, jako by žebraли.

„Jen se na ně podívejte! Nemůžu je tady mít. Jsou obscénní!“ vykřikne Manly.

Archerová pomalu přistoupí blíž, zatímco se dav rozestupuje. Přimhouří oči a dívá se na potetovaný trup postavy v prostřední vitríně. Na hrudi má vyvedené vybledlé modré lebky.

Připadají jí povědomé.

Zvedne oči ke krku, který obkružují široké fialové modřiny. Obličej je podlouhlý s vysokým čelem a řídkými vousy. Neživé šedé oči jsou upřené nad hlavu davu. Archerová se ostře nadechne.

Zná toho muže.

Očima střelí po zbylých dvou vitrínách. Každý muž má modřiny kolem krku.

„DS Quinne,“ zavolá.

Quinn je ve vteřině za ní. „Ježíši Kriste!“

„Tohle nejsou nějaké podivné umělecké figuríny. Ti muži jsou mrtví. Jednoho z nich znám. Jmenuje se Billy. Billy Perrin. Zavolejte posily. Já začnu odhánět ten dav.“

Quinn volá na Charing Cross, zatímco se Archerová snaží rozehnat přihlížející. „Ustupte, prosím. Toto je policejní záležitost.“

„Pomoc už je na cestě, madam,“ zavolá Quinn.

„Forenzní technici?“

„Už jedou.“

Kdykoli se Archerové podaří pár lidí zahnat, objeví se další. „Pane Manly, než přijede policie, budu potřebovat, abyste mi pomohl odehnat ty diváky.“

Manly si odfrkne, zastrčí si telefon do bundy a papíry si vrazí do podpaží. Ukáže na skříňky a mávne prstem. „Zuřím. Tyhle věci by tu neměly být. Tohle není to, co jsem čekal!“ Manly si zřejmě ještě neuvědomil, co přesně je tu vystavené. Možná je to tak v tuto chvíli nejlepší.

„O to se postaráme později. Nyní mi prosím pomozte odehnat ten dav.“

S Manlyho pomocí se Archerové podaří vytvořit asi metr široký prostor mezi vitrínami a davem. Slyší komentáře přihlížejících: „Jsou tak realističtí!“ prohlásí jedna žena. A nějaký muž dodá: „Ty detaily jsou neobyčejné. Klobouk dolů. Svou sbírkou opravdu překonal očekávání.“

Při srdceryvném výkřiku Archerová nadskočí. Když se otočí, spatří přítelkyni Billyho Perrina Sharon Collinsovou, jak se tlačí davem dopředu. Vyhublou tvář má popelavou a zkřivenou hrůzou a zmatkem. Utíká k vitríně. Archerová jí zastoupí cestu.

„Sharon, zastavte. Nemůžete s tím nic dělat.“

Žena je hubená a slabá, ale vzdoruje pevnému, přestože něžnému sevření Archerové.

„Ne. Ne. Ne, můj Billy!“ vzlyká.

Archerová se rozhlédne, kde je Manly, ale ten se vypařil. Quinn odstrkuje skupinu, která si scénu dychtivě fotí mobily. Za ní se kolem vitríny s Billym Perrinem shromáždil nový dav.

„Hej! Ustupte dál,“ rozkáže Archerová. Vedle vitríny spatří Manlyho a šokuje ji, když se skříňka náhle zvedne.

„Pane Manly!“

Cítí, jak se Sharon napjala. „Sharon, prosím, zůstaňte tady. Postarám se o to.“

„Postarám se o ni,“ řekne něčí hlas. Archerová vzhlédne a spatří ředitelku The Connection, Eulu Higginsovou.

„Děkuji, Eulo.“

Zatímco Eula utěšuje Sharon, Archerová spěchá kupředu a odstrkuje každého, kdo se jí připlete do cesty. Vidí, jak Manly navádí jakési dva muže. Soudě podle oblečení to jsou bedňáci. Snaží se vitrínu překlomit na malý rudl.

„Okamžitě s tím přestaňte!“ vykřikne Archerová.

„Pokračujte, prosím,“ nařídí Manly. „Máme velice málo času.“

„Tohle je místo činu. Položte tu vitrínu.“

Bedňáci se zarazí, tváří se zmateně a přejíždějí pohledem mezi Manlym a Archerovou.

„Opatrně ji znovu položte,“ nařídí Archerová.

Manly sepne rty. „DI Archerová, potřebujeme je dostat pryč z ulice. Jsou tu děti a starosta mě za to nechá zkrátit o hlavu!“

Bedňáci se pokoušejí vitrínu udržet, ale když se rudl začne kolébat, rám vitríny se prohne. Tekutina začne vytékat skrz hrany a vzduch zaplní teplý sladký pach nějaké chemikálie. Archerová jim vykročí na pomoc, ale je příliš pozdě. Rudl se zhroutí a vitrína sklouzne a zřítí se na zem. Sklo se roztříští a tekutina se rozlije po dlažebních kamenech a přes nohy všech okolo.

Ten pach je odporný. Pach márnice a smrti.

Formaldehyd.

Chodník se ponoří do ticha.

Archerová si přitiskne ruku k ústům ve snaze ten pach zastavit.

Zaslechne výkřik a pak si všimne, že Manly omdlel a spadl na mokrou zem.

Někde za ní dál vzlyká Sharon. Archerová si není jistá, jestli při pohledu na nahou, pokroucenou mrtvolu Billyho Perrina cítí odpor nebo soucit. Jeho mrtvé, přivřené oči na ni s bezmocným výrazem zírají a ona odvrátí zrak.

Pak uslyší sklo praskající pod nohama a cvakání botáků.

„Sakra!“ zakleje Archerová.

„Přestaňte natáčet!“ vykřikne Quinn.

Jeden bedňák se přelomí v pase a pozvrací se.

Další lidé přistupují blíž a shromažďují se v kruhu kolem nich.

„Držte se dál. Toto je místo činu!“

Archerová zavolá na bedňáka, který dokázal udržet snídaň v žaludku. Ve tváři je šedý. „Vy. Najděte mi něco, čím to tělo zakryjeme.“

Přikývne a zmizí.

Archerové se uleví, když uslyší policejní sirény. Bedňák se vrátí s velkým špinavým přehozem. Archerová a Quinn ho pomůžou přehodit přes Billyho tělo. Scéna je už nenapravitelně kontaminovaná, ale Billy bude mít přinejmenším trochu důstojnosti.

Dav se rozestoupí, když do něj vrazí dva uniformovaní policisté. Jedním z nich je mladá Indka. Jejím partnerem je mladší tmavovlasý muž, zřejmě teprve nedávno opustil Hendon. Z toho pachu brzy začne blednout.

„Co se to děje, Harry?“ zeptá se policistka.

„Neho, mohla byste s juniorem pomoci zahnat ty lidi a pak uzavřít celou tuto oblast?“

„Jistě.“

„Jak se jmenujete?“ zeptá se Archerová mladého strážníka.

„Nesbitt, madam.“

„Konstáble Nesbitte, několikrát se zhluboka nadechněte a jen držte lidi v pozdálí. Rozumíte?“

„Ano, madam.“

Archerová něco zahlédne koutkem oka. Se zamračením se otočí k muži, který si vitríny fotografuje ze všech úhlů.

„Pane, prosím přestaňte s tím.“

Ten muž má na hlavě neupravenou kšticí šedých vlasů a jeho oblečení vypadá, jako by v něm i spal. Buď ji neslyšel, nebo ji ignoruje.

„Odstupte od těch vitrín. Šlapete na místo činu.“

„Na to už je poněkud pozdě. Už tu byla polovina Londýna.“

„Nebudu vám to říkat dvakrát,“ řekne Archerová.

„Mikeu!“ zavolá Quinn.

Muž jménem Mike se znovu podívá na Archerovou a pak se ohlédne přes rameno.

„DS Quinne, jak se vede?“ zeptá se ten muž a znovu blýskne očima po Archerové.

„Na shledanou, Mikeu,“ odpoví seržant.

„Chtěl bys k té záležitosti něco říct, Harry?“

„Právě jsem to řekl.“

Upřený pohled toho muže Archerovou zneklidňuje, ale přinutí se soustředit na práci. Všimne si, že za řídnoucím davem parkuje u obrubníku další policejní vůz. Vystoupí z něj dva policisté, jsou zabraní do rozhovoru a očividně vůbec nespíchají.

„DS Quinne, mohli by nám tamti dva pomoci?“

Quinn sleduje její pohled. „Hej! Vy dva! Ohraničte celý tenhle prostor páskou. Zajistěte, aby sem nikdo nechodil.“

Archerová slyší další cvaknutí foťáku.

„Zmiz odsud, Mikeu,“ zaburácí Quinn.

„Už odcházím,“ odvěti a rychle ustoupí. „Vím, kdy nejsem vítaný.“

„Kdo to je?“ zeptá se Archerová.

„Mike Hamilton.“

„Reportér *Daily Mail*?“

„Přesně ten.“

„Vy si s ním tykáte? To se vám povedlo.“

„Může být užitečný, tu a tam.“

„Bulvární reportér není to, co bychom právě teď potřebovali. Řekněte mu, ať ty snímky nezveřejňuje.“

„Na to už je trochu pozdě.“ Kývne na dav, který je sleduje z povzdálí. „Fotky téhle cházky už budou virální.“

Samozřejmě že ano, pomyslí si Archerová. „Musíme zařídit, aby z internetu zmizely.“

„To by mohlo nějakou dobu trvat.“

„Detektiv inspektorko Archerová?“

Archerová se otočí a spatří Manlyho, který se už zotavil. Stojí za policejní páskou, opřený o jednoho z bedňáků, a mává na ni.

„DI Archerová... děkuji... musím dnes organizovat velice důležitou událost. Myslíte, že bychom si mohli pospíšit a odklidit ty věci?“ Mávne rukou na vitríny.

Archerová si zkousne jazyk. „Pane Manly, vy jste tyto vitríny přebíral?“

„To rozhodně ne.“

„Tak kdo to byl?“

„Nikdo. Už tady byly, když jsem dorazil.“

Vycítí za sebou Quinna.

„Ale věděl jste, že je přivezou?“ zeptá se Quinn.

Manly zbledne. „Tohle je můj konec. Panebože, to je můj konec.“

„Znal jste obsah těch vitrín, ještě než je přivezli?“ zeptá se Archerová.

„Ne! To bylo součástí překvapení.“

„Jakého překvapení?“

„Starosta podporuje práci začínajících umělců. Po celém hlavním městě jsou pouliční expozice. Jsou tu sochy krav, hlemýžďů a psů, které se objevují všude možně po celém Londýně.“

„Kdo objednal výstavu mrtvol?“ zeptá se Quinn.

„Nikdo. Tedy... někdo, ano. Ale já to nevěděl, přísahám! Ujistil nás, že právě o jeho dílech se bude na celé přehlídce vyprávět nejvíc.“

„Kdo je to?“

„Je to začínající umělec. Říká si Anonymous, ale píše to se zavináčem místo ‚a‘. Neměla to být expozice mrtvých lidí! Mělo to být něco pro bezdomovce.“

„Vy jste se s tím umělcem setkal?“ zeptá se Quinn.

„Ne. Nikdo se s ním nesešel. Komunikuje jen přes různé e-mailové adresy. Je jako Banksy – udržuje svou totožnost v tajnosti.“

„Myslím, že by mohl být dobrý nápad, abyste šel s námi na policejní stanici Charing Cross a podal výpověď,“ poví mu Quinn.

Manly se zatváří vážně. „Je tu ještě něco. V posledním e-mailu ten @nonymous napsal: DALŠÍ BUDOU NÁSLEDOVAT.“

Archerová a Quinn si vymění ustarané pohledy.

„Co tím měl na mysli?“ zeptá se Quinn.

Manly pokrčí rameny. „To nevím o nic lépe než vy.“

„Řekněte mi, co si myslíte, že tím chtěl říci.“

„Vzhledem k těmto věcem bych předpokládal, že tím chce říct, že tohle byla první část a že se objeví další vitríny s mrtvolami.“

„Zeptal jste se ho během vaší e-mailové konverzace, aby upřesnil, co tím myslel?“

„Napsal jsem mu, že je to báječné, a zeptal jsem se ho, kdy uvidíme další vlnu expozic, ale na to neodpověděl. Tím naše konverzace skončila.“

„Pane Manly, rádi bychom viděli všechny e-maily a veškeré papírové doklady týkající se toho @nonymous a této výstavy.“

„Samozřejmě.“

Archerová si povšimne muže ve výstražné vestě, který vše sleduje zpoza pásky. Zaměstnanec technických služeb. Něco ji napadne a přejde k němu.

„Dobrý den,“ řekne.

Muž v ruce drží kšiltovku a odvrátí oči, tváří se vystrašeně.

„Dobrý den,“ odpoví. Má východoevropský přízvuk, ale víc Archerová nepozná.

„Vy jste tu dnes ráno pracoval?“

Uklízeč žmoulá kšiltovku v ruce. „Ne... tedy, ano. Několik hodin já tu byl.“

„Jak se jmenujete?“

„Dimitri Novak.“

„Pane Novaku, viděl jste, jak přivezli ty vitríny?“

Uklízeč zbledne a pohlédne na vitríny. „Ano, já vidět, jak oni přivezli.“

„Já nechťit problémy,“ řekne Novak nervózně.

Archerová se na něj konejšivě usměje. „Pane Novaku, máte důvod věřit, že budete mít problémy, když s námi budete mluvit?“

Na okamžik zaváhá a pak zavrtí hlavou. „Ne.“

„Povězte nám, co jste viděl.“

„Oni přijít dnes brzy ráno.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Já myslím... hm... těsně po šest hodin.“

„Kam jste v tu chvíli šel?“

„Já právě skončil před galerií.“

„Národní galerií?“

„Ano. Já obešel roh na Charing Cross Road a rozhlédl se a uviděl auto, jako velkou dodávku. Zadek byl otevřený a bylo tam světlo. Ta dodávka byla vevnitř studený, jako víte ty na maso... hovězí, prasata, ovce... víte, co já myslím?“

Archerová přikývne.

„Ale tam žádné maso. Jenom skříně zakryté látkou. Červený látkou, myslím. Tak ti muži vytahovali ty skříně ven, na vozících, víte, a stavěli je venku tady.“ Ukáže na místo, kde stojí vitríny. „To být všechno.“

„Kolik mužů jste viděl?“

„Dva.“

„Jak vypadali?“

Novak pokrčí rameny. „Já nevím. Byla tma. Já neviděl obličeje.“

„Bylo na té dodávce napsané jméno společnosti?“

Na okamžik se zamyslí a pak potřese hlavou. „Ne.“

„Mluvil jste s těmi muži? Řekl jste jim třeba dobré ráno?“
zeptá se Quinn.

„Nemluvil,“ odpoví pohoršeně. „Já pracoval.“

„Slyšel jste je mluvit?“

„Ano, to slyšel.“

„Co si říkali?“

„Já nevím.“

„Nezmínili třeba nějaké jméno?“

„Já nemyslím.“

„Pane Novaku, je důležité, abyste se dobře zamyslel nad tím, co jste slyšel. Může nám pomoci i sebemenší podrobnost,“ pobídne ho Archerová.

Novak se na chvíli zamyslí a zkříví tvář. „Myslím, že oni byli Poláci.“

„Proč to říkáte?“

„Já nevím jistě. Já nemluvíím polsky.“

Archerová zaslechne Quinnův povzdech. „Tak jak můžete vědět, že mluvili polsky?“ zeptá se.

„Něco... jeden řekl tomu druhému.“

„Právě jste řekl, že neumíte polsky.“

Pozvedne ruce a pokrčí rameny. „Dobře, já umět pár slov. Jeden z mužů řekl druhému *dupek*...“ Novak se otočí k Archerové. „Prosím, vy omluvte mě. Znamená to *hajzl*. To já vím. Když já byl mladý muž, já byl s nádherná polská dívka a ona mi tak říkala pořád. Byla velice krásná...“

„Ti muži, pane Novaku. V kolik hodin opustili Trafalgarské náměstí?“

„Já si opravdu nebyť jistý. Já odešel za prací. Proč vy neptáte toho policisty?“

„Jakého policisty?“ chce vědět Archerová.

„Toho, co přijel a mluvil s nimi.“

„Jak vypadal?“ zeptá se Quinn.

„Byla tma. Já nemohl vidět. On vypadal jako policista. On měl uniformu.“

„V kolik hodin ten policista přijel?“

„Já to nepamatuju jistě. Po těch mužích. To jo.“

„Ptal se ten policista na ty vitríny?“

„Jak já to vědět?“

„Všiml jste si něčeho, co by naznačovalo, že ti doručovatelé s policistou diskutovali o těch vitrínách?“

„Může být, ale já je neslyšel.“ Novak se poškrábe na bradě.

„Oni smáli. Ano, smích. Já slyšel smích.“

„Dobře, pane Novaku. Napadá vás ještě něco, co by nám mohlo pomoci?“ zeptá se Archerová.

Novak zkrabatí čelo a po chvíli odpoví. „Ne, to všechno. Prosím, já můžu jít?“

„Obávám se, že budeme potřebovat trochu víc vašeho času,“ odpoví Archerová. Obrátí se ke Quinnovi. „Znala jsem toho muže z rozbité vitríny. Před dvěma lety jsem ho potkala v The Connection. Zrovna tu byla jeho přítelkyně Sharon. Musíme si s ní promluvit.“ Archerová se rozhlédne a hledá Sharon Collinsovou. Zahlédne Eulu, jak ji odvádí do The Connection.

Quinn kývne, že jí rozumí. „Coombsi,“ zavolá Quinn a pohledne k jednomu ze strážníků. Policista k nim přiběhne. „Odvezte svým krásným policejním vozem pana Novaka a pana Manlyho na Charing Cross a zapište jejich výpovědi.“

„Ano, pane.“

Quinn někomu volá. „Osi, tady Harry. Dnes kolem šesté hodiny ráno přivezli do The Connection u Svatého Martina tři skleněné vitríny. Podívejte se na bezpečnostní kamery a zjistěte jméno policisty, který se tam zastavil a povídal si s doručovatelem... Přesně tak... sežeňte toho člověka a co nejdříve ho přiveďte k výslechu. Díky.“

Archerová a Quinn vstoupí do The Connection a recepčnímu ukážou své průkazy. Recepční Archerové sdělí, že Sharon je s Eulou v jídelně.

Následují zvuky cinkání a škrábání příborů po talířích a vstoupí do velké jídelny. Archerová přejíždí pohledem stoly a spatří je, jak sedí ve vzdáleném koutu daleko od ostatních strážníků. Eula Higginsová je statná západoindická žena neurčitého věku s kudrnatými černofialovými vlasy spletenými do copů po ramena. Podívá se k nim a kývne na Archerovou a Quinna.

„Sharon, je tu detektiv inspektorka Archerová. Chtěla by s vámi mluvit.“

Archerová a Quinn se posadí ke stolu.

„Dobrý den, Sharon,“ řekne Archerová.

Sharon rozechvělými rukama drží hrnek horkého čaje. Závislost a těžký život na ulici na Sharon zanechaly hlubší stopy, než když ji Archerová před dvěma lety poprvé poznala. Je to třicátnice, ale tvář má vrásčitou jako mnohem starší žena.

„Dokážete s námi mluvit?“ zeptá se Archerová.

Sharon pokývne hlavou.

„Děkuji. Je mi Billyho moc líto.“

Roztřesou se jí ramena a zkříví tvář. Eula jí jemně stiskne předloktí.

„Mohla byste mi říci, kdy jste Billyho viděla naposled?“

Chvilí trvá, než se Sharon uklidní. „Neviděla jsem ho už pár tejdnu, možná dyl. Prostě se sebral a odešel.“

„Víte, kam šel?“

„Ne. Kam by šel? Neměl kam jít, ani za kým. Měl jenom mě a ulici. To je všechno.“

„Řekl vám, proč odchází?“

„Řekl mi jen to, že musí někam jít.“

„Můžete mi povědět, kdy jste ho viděla úplně naposled?“

Sharon pokrčí rameny. „Já nevím. Možná před třema tejdny. Někdy zmizel na pár dní a já ho vůbec neviděla, ale vždycky

se za mnou vrátil. Nevím datum. Už nemám moc důvod sledovat kalendář.“

„Kde jste ho viděla?“

Zamračí se, jak se snaží přemýšlet. „Byli jsme na Strandu s pár plechovkami, hleděli jsme si svého.“

„Řekl vám, kam jde?“

Sharon zavrtí hlavou.

„Jak na tom byl duševně, když jste ho viděla naposled?“

„Byl v pohodě.“

„Fetoval?“

Podezřívavě se na Archerovou podívá. „Co tím chcete říct?“

„Všechno, co nám řeknete, nám může pomoci najít člověka, který mu to udělal.“

Okamžik zaváhá, než odpoví. „Ano.“

„Crack, heroin?“

Sharon to potvrdí pokývnutím. Nic dalšího neřekne, jen slepě zírá na stůl.

Promluví Eula. „Sharon, povězte detektivu Archerové o těch videích.“

„Je to můj Billy. Přísahám. Šla jsem po Cecil Court... byla tma... a taky ticho... a já za okna viděla ty dvě telky, svítily jako démonický oči, to vám řeknu. Nejdřív jsem nevěděla, co si o tom myslet, ale pak jsem uviděla tu kostnatou hruď a pomyslela na svého Billyho. Když jsem přišla blíž, viděla jsem i jeho nohy. Poznala bych je kdekoli. Má je chlupatý a oškliklý.“ Začne se jí trást hlas a oči se jí zalijí slzami. „Stála jsem tam a celou věčnost jsem se dívala, dokud jsem to už nemohla vydržet. Ublížovali mu. Bylo to příšerný. Kdo by to mohl udělat?“ Nahrbí ramena a rozpláče se, pak padne Eule do náručí.

„Sharon, kde jste viděla ta videa?“

Eula odpoví místo ní: „Bylo to v umělecké galerii Flanders na Cecil Court.“

Sharon Collinsová pláče v Eulině objetí. Archerová pohlédne na Quinna a naznačí mu, že by měli odejít. On přikývne.

„Ještě jedna věc, Sharon. Nevíte ještě o někom, kdo se nedávno ztratil z ulice?“

Sharon si rukávem otře nos, podívá se na Archerovou a zavrtí hlavou. „O nikom jsem neslyšela.“

„Děkuji vám oběma. Sharon, kdyby vám to nevadilo, možná se vás budeme později potřebovat ještě na něco zeptat. Dávejte na sebe pozor.“

Zanechají Sharon v Eulině péči a dojdou do nedaleké Cecil Court, jedné z nejstarších uliček v Covent Garden. Ulici pro pěší lemují malé viktoriánské obchůdky, v nichž prodávají vzácné knihy, umění, klenoty a různé kuriozity. Ve výloze Flanders stojí dvě starodávné televize nakloněné proti sobě, jako by se k sobě zvedaly. V obou z nich běží film, vypadá to, že je natočený ve formátu Super 8. V televizi napravo je vidět pár nohou, které se třesou a pak znehybní. Druhá televize ukazuje špinavý trup hubeného muže s vybledlými vytetovanými lebkami. Billyho Perrina. Stejně jako v prvním videu i zde se muž třese, několik okamžiků se prudce zmítá a pak leží nehybně.

„Ježíši! Tohle je video Billyho vraždy,“ zvolá Quinn.

Archerové vyschnou v ústech.

V umělecké galerii Flanders je jen jediný člověk: hubená žena, zhruba pětáctiletá. Vlasy má zastřižené do tvaru hříbku a nosí obrovské kulaté brýle s tlustými oranžovými obroučkami.

„Vy jste manažerka?“ zeptá se Archerová.

Žena si postrčí brýle na nose a prohlédne si Archerovou od hlavy až k patě. „Ano.“

Archerová jí ukáže svůj průkaz. „Detektiv inspektorka Grace Archerová a toto je detektiv seržant Harry Quinn.“

Žena mrkne a založí si paže. „Nenahlásila jsem žádný zločin.“

„Jak se jmenujete?“

„Edith Cosgrovová.“

„Paní Cosgrovová...“

„Slečno.“

„Slečno Cosgrofová, mám několik otázek ohledně video expozice ve výloze.“

Její tvář se rozzáří. „Je to výjimečné, že ano?“

Archerová si není jistá, co na to říct.

„Je tak nový. Tak čerstvý. Prýští nápady. Je nakažený hlubokou láskou k hrůzostrašným věcem a je naprosto neohrožený. Mění to naši etiku. Vidíte to?“

„Řekla bych, že ne. Ten umělec si říká @nonymous. Ráda bych si s ním promluvila. Máte jeho číslo?“

„Bohužel ne.“

„Adresu?“ zkusí to Quinn.

„Nikoli.“

„Předpokládám, že jste s ním nějak jednala?“

„Ne, ani jednou,“ odvěti Cosgrofová, jako by na to byla hrdá.

„Nikdy jste ho nepotkala ani s ním nemluvila?“

„Přesně tak.“

„Žádné e-maily?“

„Ne.“

„Proč je to tak?“

„Protože je záhadný, detektive. Nikdo neví, kdo to je. To je součástí jeho tajuplnosti, jeho osobnosti, jeho značky. Stejně jako Banksy.“

Quinn se do toho vloží: „Slečno Cosgrofová, věříme, že to video ve vaší výloze znázorňuje vraždu bezdomovce.“

Žena vytřeští oči za velkými brýlemi, takže vypadá jako překvapená sova.

„Slečno Cosgrofová, prosím vysvětlíte nám, jak se ono video od @nonymous dostalo do vaší galerie.“

Na okamžik se zarazí a pohlédne do strany, mračí se, jako by nad tím hluboce přemýšlela.

„Kontaktoval mě přes Facebook.“

„Takže jste obdržela e-mail?“

„Ne, byla to zpráva, žádný e-mail. Na facebookovém Messengeru.“

„Kontaktoval vás přímo @anonymous?“

„Ne. Domnívám se, že to byl někdo z jeho lidí.“

„Uvedl své jméno?“

„Žádné jméno.“

„Co v té zprávě stálo?“

„Že by @anonymous byl nadšený, kdyby mohl vystavit své první dílo z expozice ‚Zatracenci‘ zde v mojí galerii. Měla jsem z toho nesmírnou radost, jak si jistě dovedete představit, a skočila jsem po té příležitosti.“

Archerovou náhle rozptýlí dav, který se shromáždil u výlohy. V rukou drží mobily a natáčejí si ta videa.

„Jeho fanoušků přibývá,“ řekne Cosgrovová.

Quinn přejde k výloze, najde zástrčky od televizí a vytáhne je ze sítě.

„Co to děláte?“

„Policejní důkazy, slečno Cosgrovová,“ řekne Archerová nenuceně. „Povězte mi, jak jste ta videa obdržela?“

„Doručovací službou.“

„Pamatujete si název té doručovací společnosti?“

„Obávám se, že ne.“

„Obdržela jste nějakou stvrzenku o doručení?“

„Ne.“

Slyší, jak Quinn volá do Charing Crossu a žádá pytle na důkazy.

„Zmínila jste se, že jeho fanoušků přibývá. Jak se dostávají k jeho práci, kromě internetu?“

„Jeho práce je převážně ve video podobě. Ovšem dělá i umělecká graffiti svých videí, která najdete na různých místech v Londýně. Zdá se, že se naladil na vědomí mileniálů a vytáhl na povrch hlad po brutalitě znázorněné starými i novými technologiemi. Získal si věrné fanoušky. I já jsem si ho oblíbila a šokuje mě, že se mohl nějak zaplést do vraždy. Nemůžu tomu uvěřit.“